

תורה אור • פרשת משפטים • מאמר 6

ביאור ע"פ ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר כו'...

”ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/mishpatim/6](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/mishpatim/6)

1 ביאור ע"פ ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר כו' הנה נודע בסדר השתלשלות שמלי דאצי נעשה כתר לבריאה ומלי דבריאה ליצירה כו'

ביאור על הפסוק "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר" וכו'. והנה ידוע שבסדר ההשתלשלות מלכות דאצילות נעשית כתר לבריאה, ומלכות דבריאה [נעשית כתר] ליצירה וכו', מלמעלה למטה.

מלמעלה למטה וא"כ ממטה למעלה נחשב כלליות בריאה נגד אצי רק בחי נה"י לבר מגופא.

ואם כן, מלמטה למעלה, בריאה בכללותה נחשבת ביחס לאצילות רק לבחינת נה"י, לבר מגופא.

כי בחי חסד הוא בחי עצם המדה כשמאיר בה בחי המוחין והוא בחי אהבה שע"י התבוננות כו' שע"י בחי מוחין נעשה ממילא התפעלות אהוי"ר כו'.

כי בחינת חסד היא בחינת עצם המידה, כאשר בחינת המוחין מאירה בה. זוהי בחינת האהבה שבאה על ידי התבוננות וכו', שכן על ידי בחינת המוחין נוצרת מאליה התעוררות של אהבה ויראה וכו'.

2 ולכן נקרא בשם דרועא ימינא כמו הידים והזרועות שמראים תנועות השמחה בעת שמוחו טרוד בשמחה בלי שום מחשבה שיחשוב איך לעשות התנועה.

לכן הוא נקרא "הזרוע הימנית", כמו הידיים והזרועות שמבטאות תנועות של שמחה כאשר דעתו של אדם נתונה בשמחה, בלי שהוא חושב כלל כיצד לבצע את התנועה.

וכמ"ש בשתיים יעופף מאליו וממילא כו'. וכמ"ש בזוהר פ' משפטים (דקכ"ב ב') רישא דמלכא אתתקן בחו"ג כו'.

כמו שכתוב: "ובשתיים יעופף" — מעצמו וממילא וכו'. וכמו שכתוב בזוהר, פרשת משפטים (דף קכ"ב ע"ב): "ראשו של המלך מתוקן בחדס ובגבורה" וכו'.

משא"כ בחי נצח הוא בחי השפעה של המדה בלי שכל ומוחין בחי נצח שהוא בחי אהבה הטבעית ברא כרעא דאבוה ונקי בחי רגלים לבר מן גופא

לעומת זאת, בחינת נצח היא השפעת המידה בלי שכל ומוחין: בחינת ניצוח, שהיא בחינת אהבה טבעית, [כמו שנאמר:] "בן הוא כרעא דאבוה". והיא נקראת בחינת "רגליים", "מחוץ לגוף",

ואף שגם הרגלים מראים תנועות השמחה ברכוד בעת שמחתו היינו ע"י שחושב איך לרקד ולא ממילא כמו הידים.

ואף שגם הרגליים מבטאות תנועות של שמחה בריקוד בעת שמחתו של אדם, הרי זה מפני שהוא חושב כיצד לרקוד, ולא מעצמן, כמו הידיים.

3 והנה נה"י דא"ק מסתיימין בעשיה וכו'. והפרצופים דעגולים ויושר מסתיימין לפני הפרסא שבין אצי' לבריאה אלא שנה"י דא"ק בוקע הפרסא ומתלבשים בבי"ע כו'

והנה, נצח, הוד ויסוד של אדם קדמון מסתיימים בעולם העשיה וכו'. הפרצופים של העיגולים והיושר מסתיימים לפני הפרסא שבין עולם האצילות לעולם הבריאה; אלא שנצח, הוד ויסוד של אדם קדמון בוקעים את הפרסא ומתלבשים בבריאה, ביצירה ובעשיה וכו'.

כי ענין א"ק הוא בחי' מחשבה אנא אמלוך שבמחה"ק ההיא היה כל תכלית סדר השתלשלות עד סוף עשייה בכדי להיות אתכפייא ואתהפכא כו'.

כי עניינו של אדם קדמון הוא בחינת המחשבה "אנא אמלוך"; במחשבה קדומה זו נכללה כל תכלית סדר ההשתלשלות, עד סוף העשיה, כדי שתהיה אתכפייא ואתהפכא וכו'.

ולכן יכולה בחי' א"ק להתלבש בבי"ע כו'. ולכן אפי' קל שבקלים ופחותי הערך יכול למסור נפשו על קידוש השם.

ולכן יכולה בחינת אדם קדמון להתלבש בבריאה, ביצירה ובעשיה וכו'. ולכן אפילו קל שבקלים ופחותי הערך יכולים למסור את נפשם על קידוש ה'.

והיינו מפני כי נה"י דא"ק מסתיימין ומתלבשים שם בסוף העשיה כו' (ועמ"ש בד"ה למנצח על השמינית):

וזהו מפני שנצח, הוד ויסוד של אדם קדמון מסתיימים ומתלבשים שם, בסוף העשיה וכו' (ועיינו גם במה שנכתב במאמר המתחיל "למנצח על השמינית").

4 והנה ההפרש בין אצילות לבריאה כי באצי' איהו וחיוהי וגרמוהי כלא חד האורות והכלים בלתי בע"ג.

והנה ההבדל בין עולם האצילות לעולם הבריאה הוא שבאצילות "הוא וחיותו וכליו אחד": האורות והכלים אינם מוגבלים.

משא"כ בבריאה מלאכים ונשמות נבראים ובע"ג. והנה משה שהיה מבחי' אצילות ונגש אל הוי"ה בחי' אורות דאצי".

לעומת זאת, בבריאה מלאכים ונשמות הם נבראים ומוגבלים. משה, שהיה ממדרגת אצילות, "ניגש אל הוי"ה: אל מדרגת האורות שבאצילות.

משא"כ הע' זקנים לא ראו ולא השיגו אלא בחי' תחת רגליו מה שיורד למטה מן הכסא בחי' א"ק ואילו שבעים הזקנים ראו והשיגו רק את מדרגת "תחת רגליו": את מה שיורד מתחת לכיסא, מדרגת אדם קדמון.

כמו שמתלבש בבריאה כי בחי' כסא הוא בחי' פרסא המפסיק בין אצי' לבריאה כסא כס' כו'. כפי שהיא מתלבשת בבריאה. שכן מדרגת הכיסא היא מדרגת הפרסא המפסיקה בין אצילות לבריאה: "כיסא" — "כס א", כלומר כיסוי של האל"ף, וכו'.

5 וכן יחזקאל לא ראה אלא בבריאה כמ"ש ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם כו' שהוא בבריאה בע"ג. כך גם יחזקאל ראה רק בעולם הבריאה, כפי שנאמר: "ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם" וכו' — דבר השייך לבריאה, שהיא מוגבלת.

כי הנה ז"א נק' בשם אדם התחלקות קוין כו'. משא"כ חו"ב שהוא הארת אור א"ס לא נק' בשם אדם. ז"א (מדות) נקרא בשם אדם, מפני שהוא מתחלק לקווים וכו'. לעומת זאת, חכמה וכינה, שהן הארה מאור אין סוף, אינן נקראות בשם אדם.

ודרך כלל אצי" הוא חכמה וכו' לכן כמראה אדם היינו בחי' נה"י דא"ק כמו שהוא מלובש תוך בי"ע כו': ובכללות, עולם האצילות הוא חכמה וכו'. לכן "כמראה אדם" מתייחס לבחינת נצח, הוד ויסוד דאדם קדמון, כפי שהם מלובשים בתוך בריאה, יצירה ועשיה וכו'.

6 כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר. הנה ידוע שמ"ה מברר וב"ן מתברר כו'. מ"ה הוא בחי' הבטול בעצם. וב"ן הוא בחי' בטול היש ומחנה מיכאל אהבה בחי' יש להיות בבחי' בטול בעצם.

"כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר". והנה ידוע ש[שם] מ"ה מברר וב"ן מתברר וכו'. מ"ה הוא בחינת ביטול בעצם, וב"ן הוא בחינת ביטול היש; ומחנה מיכאל, שמידתו אהבה, הוא בחינת יש שבא להיות בבחינת ביטול בעצם.

ויש לבי בחיי מ"ה ובחיי ב"ן דבר המביא לידי גילוי שם מ"ה ושם ב"ן הוא בחיי אותיות המביא לידי גילוי הבטול בעצם או ביטול היש.

ולשתי הבחינות, בחינת מ"ה ובחינת ב"ן, יש דבר המביא אותן לידי גילוי: שם מ"ה ושם ב"ן, שהם בחינת האותיות המביאות לידי גילוי את הכיטול בעצם או את ביטול היש.

והנה כח אותיות שם מ"ה נק' אבנים שני אבנים כו' כי אבן הוא בריאה בידי שמים.

והנה כוחן של אותיות שם מ"ה נקרא "אבנים" — "שתי אבנים" וכו', שכן אבן היא בריאה בידי שמים.

אב"ן א' ב"ן (כי שם מ"ה הוא מילוי אלפ"ן) הנעשים בידי שמים ולבנים בריאה בידי אדם הנעשים מטיט ועפר ונשרפים בכבשן ונעשים קשים כאבן ומוכשרים לבנין.

"אבן" היא אל"ף וב"ן (שהרי שם מ"ה הוא במילוי אלפ"ן), הנעשים בידי שמים. לבנים, לעומת זאת, הן בריאה בידי אדם: עושים אותן מטיט ועפר ושורפים אותן בכבשן, והן נעשות קשות כאבן וראויות לבנייה.

והוא ענין מ"ש כי כארבע רוחות השמים פרשתי כו'. ולא גלו ישראל אלא להוסיף כח העלאת של ע' לשון ללשון הקדש.

וזהו ענין הכתוב: "כי כארבע רוחות השמים פרשתי [אתכם]" וכו'. וישראל גלו רק כדי להוסיף כוח להעלאת שבעים הלשונות ללשון הקודש.

7 וכמ"ש אני חומה זו תורה שמהאותיות של ע' לשון נעשה גם מהם בחינת חומה זו תורה. וכמו שמצינו בתנאים ואמוראים שדברו בגמרא בלשון ארמי הכי השתא אא"ב כו'.

כמו שנאמר: "אני חומה" — זו התורה. כלומר, גם מאותיות שבעים הלשונות נעשית בחינת "חומה" — זו התורה. וכך מצאנו אצל התנאים והאמוראים, שדיברו בגמרא בארמית: "הכי השתא?", "אי אמרת בשלמא" וכו'.

וכן אנו מתרגמים התורה בלשוננו לשון לע"ז שהוא ענין העלאת הלע"ז ללשון הקדש. אלא שצריך לשרפן תחלה בק"ש בכל לבבך ובכל נפשך כו'.

כך גם אנו מתרגמים את התורה ללשוננו, ללשון לעז, ובכך מעלים את לשון הלעז ללשון הקודש. אלא שתחילה צריך לשרוף את האותיות האלה בקריאת שמע: "בכל לבבך ובכל נפשך" וכו'.

כי מכל הדברים שמדברים בכל לשון מו"מ שנעשה מן המו"מ מאכל ומשקה ובכח האכילה ההיא מתפלל וקורא ק"ש כו' עי"ז נשרפו האותיות ועי"ז נעשו מוכשרין לבנין

שהרי מכל הדברים הנאמרים בכל לשון מתנהל משא ומתן, ומהמשא ומתן נקנים מאכל ומשקה; בכוח אותה אכילה האדם מתפלל וקורא קריאת שמע וכו'. כך נשרפות האותיות, ובכך הן נעשות ראיות לבניין.

וכמ"ש בדור הפלגה שנפלגו לעי' לשון אמרו הבה נלכנה לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלכנה לאבן כו'. ונקרא לבנת הספיר ספירים ומאירים כו'.

וכמו שנאמר על דור הפלגה, שנחלק לשבעים לשונות: "הבה נלכנה לבנים ונשרפה לשרפה", "ותהי להם הלכנה לאבן" וכו'. והיא נקראת "לבנת הספיר" — כאבני ספיר, מאירות וכו'.

8 והנה משה היה באצ"י ושם אין בחי' לבינה כלל רק הכל הוא בחי' אבנים כי באצ"י איהו וחיהו וגרמוהי כלא חד ולא שייך שם בחי' לבינה שהוא בחי' בטול היש.

והנה משה היה בעולם האצילות, ושם אין כלל בחינה של "לכנה"; הכול הוא בחינת "אבנים". שכן באצילות "הוא, חיותו וכליו — הכול אחד", ולכן אין שם מקום לבחינת "לכנה", שהיא ביטול של יש.

אבל נדב ואביהוא וע' זקנים שהיו מבריאיה ראו איך שלבנת הספיר אותיות של שם ב"ן בטול היש.

אבל נדב ואביהוא ושבעים הזקנים, שהיו מבריאיה, ראו כיצד "לבנת הספיר" היא אותיות שם ב"ן — ביטול של יש.

9 ועצם השמים אותיות של שם מ"ה כי שמים בחינת ז"א שם מ"ה ועצם השמים הוא בחי' האותיות של שם מ"ה באים לטהירו עלאה שהוא לפי

ו"עצם השמים" [הם] האותיות של שם מ"ה. שכן "שמים" הם בחינת ז"א, שם מ"ה; ו"עצם השמים" הוא בחינת האותיות של שם מ"ה, המגיעות לטהירו עלאה, שלפי

פ"י עמק המלך למעלה מבחי' א"ק כמ"ש בזהר גליף גליפו בטהירו עלאה כו'. ולפי קבלת מהרח"ו הוא א"ק והיינו לפי שנעוץ סופן בתחלתן וסוף מעשה במחשבה כו':

פירוש עמק המלך, נמצאת למעלה מבחינת אדם קדמון, כפי שנאמר בזהר: "חקק חקיקות בטהירו עלאה" וכו'. ולפי קבלת רבי חיים ויטאל, היא אדם קדמון. והיינו משום שסופן נעוץ בתחילתן, ו"סוף מעשה במחשבה תחילה" וכו'.

10 ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו. כי הנה נדב ואביהוא ועי' זקנים היו מעולם הבריאה ככל ישראל שהיו באותו הדור אלא שהיו החשובים שבאותו הדור לשון ומאציליה קראתיך בחי' אצילות שבבריאה.

"ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו". נדב ואביהוא ושבעים הזקנים היו מעולם הבריאה, כמו כל ישראל שבאותו הדור, אלא שהם היו החשובים שבאותו הדור. "אצילי" הוא מלשון "ומאציליה קראתיך" — בחינת אצילות שבבריאה.

לא שלח ידו שלא זכו להשיג את בחינת הידים העליונים למעלה מן הכסא כמו שהם מחוברים וסמוכים לראש. כמ"ש בזהר רישא דמלכא אתתקן בחו"ג וכו'.

"לא שלח ידו" — הם לא זכו להשיג את בחינת הידיים העליונות שמעל הכיסא, כפי שהן מחוברות וסמוכות לראש, כמו שנאמר בזהר: "ראש המלך מתוקן בחסד ובגבורה" וכו'.

משא"כ משה ואהרן שהיו שרשם מאצי". הוא אהרן ומשה הוא משה ואהרן מז' רועים כו'. וכן האבות הן המרכבה שהיו מבחינת אצילות השיגו גם את בחינת הידים העליונים כו':

אבל משה ואהרן, ששורשם היה מאצילות — "הוא אהרן ומשה", "הוא משה ואהרן" — נמנים עם שבעת הרועים וכו'. וכן האבות, שהם המרכבה, היו מבחינת אצילות והשיגו גם את בחינת הידיים העליונות וכו'.

11 ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו. ויחזו לשון תרגום בחי' אחוריים שלא ראו והשיגו אלא בחי' אלקים. "והם חזו באלקים, ואכלו ושתו". "חזו" הוא ביטוי בלשון תרגום, המורה על בחינת אחוריים, שכן הם ראו והשיגו רק את בחינת אלקים.

כי שמש ומגן הוי"ה אלקים ולע"ל מוציא חמה מנרתקה כו'. ויאכלו וישתו הוא בחי' אכילה ושתיה שבבריאה מ"ן ומ"ד מ"ה וב"ן כו'

כי "שמש ומגן הוי"ה אלקים", ולעתיד לבוא הוא יוציא את השמש מנרתקה וכו'. "ואכלו ושתו" היא בחינת האכילה והשתיה שבעולם הבריאה: מים נוקבין ומים דכורין, מ"ה וב"ן וכו'.

כי החיות של האכילה היא מלמעלה למטה שיורד המאכל לאצטמוכא ומתבשל בכבד ועולה ללב ומוח ומשם מחיה בדרך ירידה שיורד כח מן המוח ללב להפתח ולהסגר להתפשט הדם בכל האברים בדרך רצוא ושוב כו'.

כי החיות שבאה מן האכילה היא מלמעלה למטה: המאכל יורד לקיבה, מתבשל בכבד, ועולה אל הלב והמוח; ומשם הוא מחיה בדרך של ירידה, שכן כוח יורד מן המוח אל הלב כדי שייפתח ויסגר, והדם יתפשט בכל האיברים בדרך של רצוא ושוב וכו'.

אך הנה הדם עצמו אינו עולה למוח מחמת גסותו ועבותו וגידו ועורקי המוח דקים מאד.

אך הדם עצמו אינו עולה למוח, מפני שהוא גס ועבה, ואילו גידו וכלי המוח דקים מאוד.

12 וזה פעולת השתיה לרכך הדם ולקלשו ואז עולה מן הדם רק דבר דק וכח בלבד לחלוחית למוח לחזקו

שהוא חיות דרך עלייה והוא בחי' מ"ן ומ"ד

וזו פעולת השתייה: לרכך את הדם ולדלל אותו, ואז עולה מן הדם אל המוח רק דבר דק, כוח בלבד — לחלוחית המחזקת אותו. זוהי חיות שבאה בדרך של עלייה, והיא בחינת מ"ן ומ"ד,

וכמ"ש בזוהר ע"פ אני ישנה בגלותא שהוא ענין הסתלקות מוחין מז"א לפי שאין העלאת מ"ן מלמטה.

וכמו שכתוב בזוהר על [הפסוק] "אני ישנה": בגלות, שהיא ענין הסתלקות המוחין מז"א, משום שאין העלאת מ"ן מלמטה.

ולכן יכול אדם למות בצמא אף שאוכל. והיינו לפי שאין הדם יכול להתפשט באברים (וע' בפי' המשניות להרמב"ם רפ"ג דעירובין והמים כו')

לכן אדם יכול למות בצמא אף שהוא אוכל. זאת משום שהדם אינו יכול להתפשט באברים. (ראו בפירוש המשנה לרמב"ם, תחילת פרק ג של עירובין, [על המילים] "והמים" וכו').

משא"כ במשה כתיב לחם לא אכל ומים לא שתה וכו' שהיה ניזון מבחי' אכילה ושתיה שבאצילות.

אבל על משה נאמר: "לחם לא אכל ומים לא שתה" וכו', משום שניזון מבחינת האכילה והשתיה שבאצילות.

כמ"ש אכלתי יערי עם דבשי כו'. אכלו רעים שתו ושכרו שהם בחי' חו"ב שנקרא אכילה ושתיה. חכמה בחי' אכילה בחי' נקודה ויצא כברק חצו.

כמו שכתוב: "אכלתי יערי עם דבשי" וכו', "אכלו רעים, שתו ושכרו" — אלה בחינת חכמה ובינה, הנקראות אכילה ושתיה. חכמה היא בחינת אכילה, בחינת נקודה: "ויצא כברק חצו".

13 ובחיי בינה נקי שתיה לפי שמרחיב ומגדל בהרחבה שמדבור אי נעשה הרחבה והתפשטות וכמשל הטפה היא בחיי נקודה ומתגדל בבטן האם ע"י שהייה בבטן האם תשעה חדשים להיות בציר אברים כו'.

ובחינת בינה נקראת שתייה, מפני שהיא מרחיבה ומגדילה: מאמירה אחת נמשכים רוחב והתפשטות. הדבר דומה לטיפה, שהיא בחינת נקודה, הגדלה בבטן האם במשך תשעה חודשים עד שהיא מקבלת צורת איברים וכו'.

14 וכנודע בחיי ז"א הוא תלת כליל גו תלת ואח"כ מתגדל להיות וי קצוות וכ"א כלול מכולם להיות אלה אותיות לאה. לאה ילדה ששה בנים כו'. ואח"כ מתגדל להיות כלול מיו"ד הרי ששים.

כידוע, בחינת ז"א היא "תלת כליל גו תלת" — שלושה הכלולים בתוך שלושה; לאחר מכן היא מתגדלת ונעשית לשש קצוות, וכל אחת מהן כלולה מכולן, וכך מתקבלות האותיות "אלה", שהן אותיות השם לאה: "לאה ילדה שישה בנים" וכו'. לאחר מכן היא מתגדלת ונעשית כלולה מעשר, כך שמתקבלים שישים.

15 ומתגדל עוד להיות כלול מיו"ד עד ס' רבוא והוא ע"י בחי בינה אימא המגדלם כמבואר במ"א. והיא מתגדלת עוד, עד שנכללות בה עשר מעשר, ועד שישים ריבוא. הדבר נעשה באמצעות בחינת בינה, אימא, שמגדלת אותן, כפי שמבואר במקום אחר.

והיא בחי תושב"כ ותושבע"פ. שהתורה שבכתב נקי לחם. לכו לחמו בלחמי תרין יודין נקטא וכו'. וזו בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה: התורה שבכתב נקראת לחם, ככתוב: "לכו לחמו בלחמי"; "אוחזת שתי יו"דים" וכו'.

16 ובחיי תושבע"פ בחי בינה טעמי המצות כמ"ש ועשו להם ציצית כו'. כי בתורה הוא בלא טעם ובאו חז"ל ופירשו בה הטעם.

ובחינת התורה שבעל פה היא בחינת בינה — טעמי המצוות, כמו שנאמר: "ועשו להם ציצית" וכו'. שכן בתורה שבכתב הדבר נאמר בלי טעם, וחז"ל באו ופירשו את טעמו.

וכן מאי טעמא דר' מאיר מ"ט דר"ע כו'. ולכן נקרא בשם שתיה כי השתיה יכול לשתות אף שאינו צמא וכך גם: "מאי טעמא דר' מאיר?" "מאי טעמא דר' עקיבא?" וכו'. לכן היא נקראת בשם "שתייה", שכן אפשר לשתות גם כשלא צמאים,

והיינו מחמת טעם המשקה. משא"כ האכילה אינו יכול לאכול כ"א כשהוא רעב. שבלחם אין טעם.

וזה מפני טעמו של המשקה. לעומת זאת, אי אפשר לאכול אלא כשמרגישים רעב, שכן בלחם אין טעם.

17 וזהו חו"ב אכילה היא חכמה שהיא רק נקודה ושתייה נקי בינה שהיא הרחבה וד"ל. ודרך כלל התורה נקרא אכילה בחי' המשכת מ"ד.

זהו עניינם של חכמה ובינה: אכילה היא חכמה, שהיא נקודה בלבד, ושתייה נקראת בינה, שהיא הרחבה; והדבר מוכן למי שמבין. ובכללות, התורה נקראת אכילה — בחינת המשכת מים דכורין.

והתפלה היא בחי' שתיה בחי' העלאת מ"ן. וכתוב שפכי כמים לבך נכח פני הוי"ה. וע' בזהר ויקרא (דף ד' ע"א).

והתפילה היא בחינת שתייה, בחינת העלאת מים נוקבין. ונאמר: "שפכי כמים לבך נכח פני ה'". ועיינו בזהר, ויקרא (דף ד' ע"א).

ולכן התורה והתפלה צריכים זה לזה כמו במזון הגוף אין די באכילה בלי שתיה. וכן בשתייה בלא אכילה.

ולכן התורה והתפילה זקוקות זו לזו, כשם שבמזון הגוף אין די באכילה בלי שתייה, וכך גם אין די בשתייה בלי אכילה.

כך הוא במזון הנפש צ"ל ב' הבחי' (והנה כתיב לכו לחמו בלחמי שהתורה כמו שהיא למטה היא בחינת מזון לנפש ונקרא לחמו והיא גם כן לחמי כביכול בשרשה למעלה.

כך גם במזון הנפש דרושות שתי הבחינות. (והנה נאמר: "לכו לחמו בלחמי": התורה כפי שהיא למטה היא בחינת מזון לנפש, והיא נקראת "לחמו"; וגם היא, כביכול, "לחמי" בשורשה למעלה.

וזהו החילוק בין ויאכלו וישתו שהיא בחינת ביי"ע לחמו כו'. ומשה בהר סיני השיג כמו שהיא בחינת לחמי כו'):

וזהו ההבדל בין "ויאכלו וישתו", שהיא בחינת בריאה, יצירה ועשיה, "לחמו" וכו', לבין משה, שבהר סיני השיג את התורה כפי שהיא בחינת "לחמי" וכו').

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/mishpatim/6

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק